ఉద్వేగాలు

'పాప'

★

ఉద్వేగాలంటే నాకు చాల అసహ్యం. ఏమీ కారణంలేకపోయినా ఏడవగలగడం ఒక గొప్ప తనమేమోగాని సంఘమర్యాదకీ, నాగరికతకీ తగినదిమాత్రం కాదు. పెద్దవాళ్లెవరయినా కంట నీరుపెట్టుకుని ఏడిచారంటే నాకు రోత. నాకేగాదు నాగరికతఅంటే తెలిసినప్రతీవాడికీని. హరిశ్చంద్రనాటకంలో కూర్చుంటే వేషాలు వేసేవాళ్లు సరిగా ఏడవలేకపోయినా, మనకి అటూ ఇటూ కూర్చున్నవాళ్లు ముక్కులు చీదుకుంటూ, గొంతులు సవరించుకుంటూ కళ్లనీరు తుడుచుకోడం చూసినప్పుడల్లా 'అరెరే! ఏమిటీ మూఢత్వం?' అనుకుంటాను. పరామర్శకి వెళ్లే పెద్దమనుష్యులంతా తేలికగా కళ్లనీళ్లు తెప్పించుకుని కష్టమంతా తమదయినట్టుగా నటించగలగడం చాలా కష్టమేమో గాని, అది సభ్యత ఎంతమాత్రం కాదని నా నిశ్చితాభిప్రాయం.

నాకు ముప్ఫయిఏళ్ల క్రిందటి మాట జ్ఞాపకం వస్తోంది. మా చెల్లెలి నప్పుడు శేషి అనేవాళ్లం. దానికి అయిదోఏడు, నాకు తొమ్మిది. మా అమ్మమ్మగారి ఇంటిదగ్గర మాకిద్దరికీ బాగా అలవాటు. మా అమ్మ లేక పోయినా ఒకటి రెండువారాలు మా అమ్మమ్మదగ్గర శేషి ఉంటూఉండేది. మా అమ్మ నాన్నా కాశీ రామేశ్వరాలు యాత్రవెడుతూ, ఉండగలమనే ధైర్యంమీద శేషినీ, నన్ను అమ్మమ్మగారింటిదగ్గర వదలి వెళ్లిపోయారు.

అప్పుడు మా శేషి చాల చలాకీగా ఉండేది. అది అంటే అందరికీ చాల ముద్దు. అంతా దాన్నే ఎత్తుకునేవారు. అంచేత నాకు కొంచెం ఈర్ష్యగా ఉండేది. దానిమీద నాకు అధికారం ఉందని నిరూపించుకో డానికి అప్పుడప్పుడు కొంచెం కేకలు వేసేవాడిని. దానికి కోపంవస్తే, 'రాజిగాలి జతుందను' అనేది. నేను కొంతసేపు జవాబు చెప్పకుండా కూర్చుంటే దగ్గరగా వచ్చి, 'ఉంతానులే నన్నెప్పులూ అల్లాఅనకేం మరి?' అని సమాధానపడేది.

దానిమాటలు అందరికీ నవ్వువచ్చేవి. ఒకనాడు రాత్రి గదిలోకి ముందు మా అత్తయ్య వెళ్లింది. తరువాత మా మామయ్య వెళ్లాడు. మామయ్య తలుపు దగ్గరగా వేసుకుంటున్నాడు. అప్పుడు మా అమ్మమ్మ పక్కని పడుకున్న శేషి ముఖం అదో మోస్తరుగాపెట్టి అందిగదా, 'ఛీ! అసయ్యమమ్మ! ఎవరన్నా గదిలో తలుపేసుకు పరుకుంతారేంతి! ఛీ!' అని. మామయ్య వెంటనే తలుపుతెరిచి పకపక నవ్వి దాన్ని ఎత్తుకొని గదిలోకి తీసుకువెళ్లాడు. మా అత్తయ్య దానికో పాట నేర్పింది.

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి'

అసలుపాట ముద్దుగా ఉన్నా లేకపోయినా, మాచెల్లి భాషలో అది రూపాంతరం పొంది ఎంతో ముద్దుగా ఉండేది. మేము అమ్మమ్మగారింటిదగ్గర ఉన్నప్పుడు పక్కఇంట్లో ఒక అమ్మాయికి కార్యమయింది. మేమంతా భోజనానికివెళ్ళాము. నాలుగోనాడు ఆ అమ్మాయి అత్తవారింటికి వెళ్లేనాడు మావాళ్లంతా చూడ్డానికివెడుతుంటే, నేను శేషీకూడా వెళ్ళాము. ఆ అమ్మాయి ఒకగదిలో చీరకట్టుకుంటోంది. శేషి ఆడుతూ పాడుతూ అక్కడికివెళ్లి పాడింది.

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి.'

ఆపాట అర్థం దానికి అసలు తెలియదు. కాని పాపం ఆ అమ్మాయి కళ్లనీరు పెట్టుకుంది.

ఎవరూ లేకుండా ఆడుకుంటూ ఉన్నప్పుడల్లా ఈపాటే అది పాడుకుంటూ ఉండేది. గంతులు వేస్తూ, పువ్వులు కోసుకునేటప్పుడు, మట్టితో ఇల్లు కట్టుకునేటప్పుడు అదేపాట!

'అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి.'

కాని చివరకి శేషి అత్తవారింటికి పోయేనాటికి ఈపాట దానికి జ్ఞాపకంలేదు.

శేషి అమ్మకోసం బెంగపెట్టుకున్నా అభిమానంచేత పయికిచెప్పేదికాదు. ఒకనాడు నేను అన్నాను 'శేషి అమ్మకోసం బెంగపెట్టుకుందోయి' అని.

దానికి రోషం వచ్చింది, 'ఎదవా! నువ్వే బెంగత్తుకున్నావు' అని ఏడుపు మొదలుపెట్టింది. ఆనాడే మొదలు దానికి జ్వరం. అది ఓపిక ఉన్నంతవరకూ తిని, తిరగడంమాత్రం మానలేదు. ఆరోజునుంచీ అది ఎవరితోటీ అట్టే మాట్టాడేదికాదు.

ఒకనాడు అది మట్టితో ఇల్లుకడుతూ తనలోతను అనుకుంటోంది, 'ఇది అమ్మకీ, ఇది నాన్నకీ, ఇది నాకూ, ఇది అన్నయ్యకీ, చీ! ఇది అన్నయ్యకి లేదు. నన్ను బెంగత్తుకున్నానన్నాడు, నేను బెంగత్తుకున్నానేంతి?'

దాని కళ్లలోకి ఏడుపు వచ్చేసింది. వెంటనే లేచి, కాలితో ఆ ఇల్లు తన్నిపారేసి గొంతుఎత్తి పాడింది, 'అలంకరించుకోవే కోడలా, అత్తవారింటికి పోవాలి.'

కాని ఏడుపాగలేదు. కళ్లు నలుపుకుంటూ వెనక్కి తిరిగితే నేను కనబడ్డాను. మళ్లీ అభిమానపడి, 'అలంకరించుకోవె కోడలా...'' శక్తికొలదీ గొంతుఎత్తి పాడింది.

'అన్నయ్యా! మనం మనూరెల్లిపోతాం కదూ?'

'అమ్మ, నాన్న వచ్చాకాను', అన్నాను నేను.

'వచ్చాకేలే' అంది.

మరునాడు అది మంచంమీదనుంచి లేవలేదు. మా అమ్మమ్మ చాల భయపడింది. నిద్రలో అప్పుడప్పుడు పలవరింతలు. మా నాన్నకి తంతి ఇచ్చారు.

రెండు రోజులు శేషి కళ్లువిప్పలేదు. మూడవనాడు మధ్యాహ్నం కొంచెం తెలివివచ్చి నాలుగు ప్రక్కలా కలియచూసింది. తను అనుకున్నదేదో కనబడనట్టుగా ఊపిరివిడిచి మళ్లీ పడుకుంది. మా అమ్మమ్మ దగ్గరగావెళ్లి, 'ఎల్లా ఉందమ్మా?'' అంది.

'మావూరే బాగుంతుంది మీవురుకంతే' అంది శేషి.

'అమ్మ వస్తుందీ, బెంగపెట్టుకోకే తల్లీ! నీకు ఎంచక్కా ఎన్నో తెస్తాడు నాన్న. అన్నయ్యాకొక్కటీ ఇవ్వకేం?'

'మా అమ్మ వచ్చేకానూ మా వూరెల్లిపోతాం గాదూ?''

‘ అల్లాగే తల్లీ! ’

‘ అన్నయ్యే బెంగత్తుకున్నాడు. నేను బెంగత్తుకోలేదు. ’

‘ అవునమ్మా ! నువ్వు బంగారుతల్లివి. ’

ఇంతలో మాఅమ్మ తలుపుతెరుచుకొని ఒక గాలివానలా వచ్చిపడింది. శేషి మాఅమ్మ భుజంమీదికి ఒక్క ఎగురు ఎగిరింది. ఇద్దరూ చాలాసేపు మాట్లాడలేకుండా ఏడిచారు.

‘ నాతల్లి నొక్కత్తినీ వదలి వెళ్లిపోయానమ్మ! నాతల్లిని ’, అంది మాఅమ్మ కళ్లనీళ్లు తుడుచుకుంటూ.

శేషి వెక్కివెక్కి ఏడుస్తూ ‘ అన్నయ్య నన్ను బెంగత్తుకున్నావన్నాడు ’ అంది.

‘ కొడదాంలే అమ్మ, అన్నయ్యని ’ అని సముదాయించింది మా అమ్మ.

నాకు మాఅమ్మమీద చాలాకోపం వచ్చింది. మా శేషి ఏడిచిందంటే చిన్నపిల్ల, మాఅమ్మ ఎందుకు ఏడవాలి? అయినా నేనుమాత్రం బెంగెట్టుకోలేదూ?

మా అమ్మ బుజ్జగించినప్పుడు నాకూ ఏడుపు వచ్చింది! మా శేషి మాత్రం ఆనాడే సుఖంగా పాడింది, ‘ అలంకరించుకోవే కోడలా! అత్తవారింటికి పోవాలి. ’

పెళ్లిఅయిన తరవాత మా శేషి శేషు అయింది. బావ అల్లాగే పిలిచేవాడు దాన్ని. దాని అదృష్టం మంచి కుటుంబంలో పడడమే కాదు, మంచి మొగుడుకూడా దొరికాడు.

మాబావ ఆవేళ ఇంగ్లాండు వెడతాడు బారిష్టరు పరీక్షకి. కాని బారిష్టరంటే అప్పటికీ, ఇప్పటికీ మా శేషుకి ఏమిటో తెలియదు. అదేదో ఉద్యోగమనుకునేది.

నేనూ, మాబావా గదిలో కూర్చున్నాం. గబుక్కుని తలుపుతోసుకుని ‘నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే’ అంటూ పాడుకుంటూ వచ్చింది. బావ గదిలో ఉన్నట్టుగా అది ఎరగదు. అందువల్ల వెంటనే నాలిక కరుచుకుని పాట మానివేసింది. మాబావ అన్నాడు ‘ అబ్బా! ఎంత భయం నటిస్తున్నావు ? ’

‘ అయితే పోనీయండి, మానివెయ్యనే వెయ్యను. ’

మళ్లీ పాడింది ‘ నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే. ’

బావ పకపకమని నవ్వాడు. అందుకు కారణం ఉందికూడా. బావ నల్లగా ఉంటాడు. నాకూ నవ్వు వచ్చింది. శేషు సిగ్గువచ్చి ముఖం తిప్పుకుని వెళ్లిపోయింది.

మేం సావిడిలోనుంచి భోజనాలకి పోతూఉంటే ప్రక్కగదిలో మళ్లీ అదేపాట, నెమ్మదిగా తనలో తను పాడుకుంటూను. నేను తలుపు తొయ్యబోయాను. కాని మాబావ నా చెయ్యిపట్టుకు ఆపి కొంత సేపు విన్నాడు.

భోజనాలయి అంతా సావిడిలో కూర్చున్నాం. బావ మంచంమీద వెల్లగిల పడుకున్నాడు. మా అందరి ముఖాలూ దీనంగా ఉన్నాయి. బావ వెళ్లిపోతాడు ఆవేళ. మళ్లీ ఎన్నాళ్లో.

ఒకకుర్చీలో బావకి కనబడకుండా కూర్చుని తమలపాకులికి ఈనెలుతీస్తోంది శేషి. పాడుకుంటోంది.

‘ నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే. ’

బావ తదేకదీక్షతో వింటున్నాడు. కాని తను ఆపాట పాడుతున్నట్టుగా అది ఎరగదు. కళ్లు దీనంగా ఆలోచిస్తున్నాయి. పెదవులు ఏడవడానికి సంకోచిస్తున్నాయి. ఊర్పుతో ముక్కు కొంచెంగా అదురుతోంది.

ఇంతలో మా చిన్నతమ్ముడందుకున్నాడు, 'నల్లవాడే గొల్లపిల్లవాడే.'

శేషుకి అప్పటికి తెలిసింది తనాపాట పాడుతున్నట్టుగా. వెంటనే ముఖం ఎత్తిచూసింది ఎవరన్నా కనిపెడుతున్నారా అన్నట్టు. మా తమ్ముణ్ణి దగ్గరగాపిలిచి ప్రోత్సహించింది,

'పాడరా తమ్ముడా'

'నువ్వే పాడరాదు? సరదాగాఉంటే. ఇందాకటినుంచీ పాడుతున్నావుగా!' అన్నాడు బావ.

శేషు లేచి తమలపాకులు బావచేతికి ఇచ్చి చిరునవ్వు నవ్వుతుంటూ వెళ్ళిపోయింది లోపలికి.

బావ, నేను, ఊళ్లో చుట్టాలని చూడ్డానికి వెళ్ళి మూడుగంటలకి ఇంటికి తిరిగివచ్చాం. శేషుగొంతు గట్టిగా వినబడుతోంది, 'నల్లవాడే గొల్ల పిల్లవాడే'.

గొంతుక సాఫీగాలేదు. గట్టిగా పాడినకొద్దీ కొంత జంకుతోంది, రాబోయే కన్నీటితో ఆమె దెబ్బలాడుతోందా అనిపించింది. బావ గదిగుమ్మంలోకి వెళ్లి నిలబడ్డాడు. ఆమెకళ్లలో నీళ్లు తుడుచుకోడానికి సావకాశంలేకపోయింది. చర్రునలేచి లోపలికి పారిపోయింది.

మాబావ ఎంతో సానుభూతితో చిరునవ్వు నవ్వబోతూ కొంతసేపు అల్లా నిలబడ్డాడు.

నేనూ, శేషూ బావని సాగనంపడానికి స్టేషనుకివెళ్లాం. రైలు రావడానికి ఇంకా ఒక పావుగంట వ్యవధి ఉంది. ఎవరమూ ఏమీ మాట్లాడకుండా నిలబడ్డాం.

బావేఅన్నాడు చివరకి, 'నేనింకో పావుగంటలో రైలులో ఉంటాను.'

'మీతాళంచెవులో పాపం?'' అంది శేషు. బావ జేబు తడుముకొని 'ఓహో! నువ్వు తీశావా ఏమిటి?'' అన్నాడు.

'ఇదీ బాగానేవుంది, నేనేం ఎరుగుదును?'

కాని అదే తీసినట్టుగా చెప్పడంలోనే తెలిసిపోయింది. బావ రెట్టించి అడగలేదు.

రైలువచ్చి ఆగింది. సామాను రైలులోఎక్కింది.

శేషునిచూస్తే నాకు గుండెలు దడదడ కొట్టుకున్నాయి. కొంచెం ముఖం కిందికి వంచింది. పెదవులు సగం విప్పిఉన్నాయి. వేలిగోటితో మునిపంటిని నొక్కుతూ నిలబడింది. కళ్లలో నీటిబిందువులు ఇంక చెక్కులమీదికి జారడమే తరవాయి. వాటిని తుడుచుకుంటే తనుఏడుస్తో ఉన్నట్టు అందరికీ తెలిసిపోతుందని అల్లాగే నిలబడిఉంది.

బావ దగ్గరగా వెళ్లాడు. శేషు తల ఎత్తలేదు.

"వెడుతున్నాను" అన్నాడు.

శేషు తాళంచెవులగుత్తి బావచేతిలో పెట్టింది. బావ ఆ చేతిని తనచేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

"ఛీ! ఏడవకు. ఎందుకు ఏడుస్తావు?" అన్నాడు.

శేషు లేదన్నట్టు తల ఊపిందిగాని కన్నీటిని తుడుచుకోలేదు.

"ఇదిగో ఇల్లాచూడు. నే వెళ్లి రానా?"

శేషు సరేనన్నట్టు తలఊపింది. బావ శేషువీపుమీద ఒకసారి నిమిరి ఒక నిట్టూర్పు విడిచి రైలు ఎక్కాడు.

ఇంక మా శేషుకి అభిమానమంతా పోయి ముఖమెత్తి రైలువైపుచూస్తో మనసారా ఏడిచింది. ఎవరన్నా చూస్తే ఏమనుకుంటారు? నేను ఊరుకో బెట్టడానికి వీలేనిపరిస్థితి అది. అసలు అటువంటి పరిస్థితులంటేనే నాకసహ్యం. ముఖం చిట్లించి, మా శేషుని ఊరుకోబెట్టే బాధ్యత ప్రకృతికి వదలివేసి, ఇంకో పక్కకి తిరిగిచూస్తో నిలబడ్డాను.

♦ ♦ ♦

శేషు తరవాత శేషప్ప అయింది. ఈలోగా చాలామార్పులు జరిగాయి. శేషప్ప అదృష్టం తల కిందు అయింది. మా బావ చాలా చిన్నవయస్సులోనే పోయాడు. ఆమెకు ఒక ఆడపిల్ల. డబ్బుకి లోటు లేదు. మా బావ అట్టే సంపాదించేదాకా బతక్కపోయినా అసలు వాళ్లస్థితిగతులు మంచివి. బావ పోయిన తరవాత శేషప్ప మాదగ్గరే ఉంటూవచ్చింది. మా మేనకోడలికి ఒకమంచి సంబంధంచూసి పెళ్లిచేశాం. కుఱ్ఱవాడు బి. ఎ. ప్యాసయాడు. స్థితిగతులు చెప్పుకోతగవి కాకపోయినా లోటులేని సందర్భం. కార్యంకూడా అయిపోయింది. అతను బి. ఎల్. చదివే ఉద్దేశ్యంతో కాపరం మద్రాసులో పెట్టదలచుకున్నాడు. ఇంకొక వారం రోజులికి అతను మద్రాసు వెడతాడనగా నేను స్వయంగా అతన్ని మాయింటికి తీసుకొచ్చాను.

మా ఊరివారందరికీ పదోసారి శేషప్ప తన అల్లుణ్ణి చూపించి అంటూవచ్చింది, 'మా అల్లుడండీ మద్రాసులో కలక్టీ చదవడానికి వెడుతున్నాడు'—బి. ఏ. అయినతరవాత ఏది చదివినా కలక్టీ అనే దాని నమ్మకం. అల్లుడు తనలో తను నవ్వుకుని ఊరుకునేవాడు.

నేనుమాత్రం మందలిస్తూ అన్నాను, 'ఒసే, కలక్టీ ఏమిటి? అదంత తేరగా ఉందనుకుంటున్నావా?' అల్లుణ్ణిగురించి అంత తెలిసిపోయేటట్టు గొప్ప చెప్పుకోవడం సభ్యతకాదని నా భయమేమో!

'ఆరి నీయమ్మా కడుపు బంగారంగానూ, మరి నాకా పరీక్షలు ఏవో తెలియవురా'. మా శేషప్ప మాత్రం పకపకనవ్వింది.

కూతుర్ని దగ్గరగా తీసుకుని బుజ్జగిస్తూ అంది, "మాతల్లి ఏం కష్టపడుతుందో చెన్నపట్టణంలో. మాటా తెలియదు మంతీ తెలియదు గావును"

అల్లుడి ఎదుట కూతుర్ని అల్లా బుజ్జగించడం నాకు ఎందుకో నచ్చలేదు. 'మరేం ఫరవాలేదు. నీకుమల్లే వెర్రిబాగుల్ది కాదుఅది' అన్నాను.

'ఆరి నీ యమ్మా కడుపు బంగారంగానూ, దానికేంతెలుసురా పాపం'

తను పెద్దదని, పైకి ఏడవకూడదనే సంగతి దానికీ కొంతవరకూ తెలుసును. ఆ వారం రోజుల్లోనూ చాటుగా ఎన్నోసార్లు కళ్లుతుడుచుకోడం నేను చూశాను. కాని అల్లుడుచూస్తే అమర్యాద అని నా అనుమానం. ఆమె ఏడుపు నటన కాదని నాకుతెలిసినా నాగరికత వాంఛించే ఇతరులఎదట అది వెకలితనంగా, నటనగా అగుపడిపోతుందేమోనని నాభయం. శేషప్ప చివరదాకా తననికూడా అల్లుడు మద్రాసు రమ్మంటాడేమోనని మహా ఆశపడింది.

వెళ్లేనాడు మేమంతా భోజనాలు అయాక సావిడిలో కూర్చున్నాము. అల్లుడు పత్రిక చదువు తున్నాడు కుర్చీలో కూర్చుని.

'ఏమోయి! మద్రాసులో ఏవో రోడ్లమీద నడిచే బళ్లు ఉంటాయట గాదూ?' అంది అల్లుణ్ణి ఉద్దేశించి.

'ట్రాములా అండి' అన్నాడు అల్లుడు.

'రోడ్డుమీదయితే ఎల్లా ఎక్కుతారవి?'

'వెళ్లిచూస్తేగాని అర్థంకాదు' అన్నాను నేను.

'పోనీ నేనూ వెడతాను.' అల్లుడుమాత్రం వినబడనట్టు పత్రిక చదువుతున్నాడు.

అల్లుడికి వినబడకుండా నేను మందలించబోయాను.

'అటువంటి ఉద్దేశ్యాలు మనసులోఉన్నా పైకి తేలిపోవడం మంచిదిగాదు.'

'అరి నీయమ్మ కడుపు బంగారంగానూ. ఇందులో తప్పేమి ఉందిరా?'

మా మేనకోడలు గదిలోకి రాబోయి మొగుణ్ణిచూసి మళ్లీ వెనక్కి వెళ్లిపోబోయింది.

'రా అమ్మా! ఇల్లావచ్చి కూర్చోవచ్చు'. అది వచ్చి శేషప్పపక్కని కూర్చుంది.

'మాతల్లి వెళ్లిపోతుం దీవేళ' ఒక్కసారి ముక్కు పైకి ఎగపీల్చుకుంది. కళ్లలో నలకపడ్డట్టు నటించి కళ్లు తుడుచుకుంది.

'మళ్లీ శలవుల్లో తప్పకుండా వచ్చెయ్యండోయి' అంది అల్లుణ్ణి ఉద్దేశించి.

'అల్లాగేలెండి'' అన్నాడు అల్లుడు పత్రిక చదువుతోనే.

శేషప్పకళ్లు ఈసారి నీళ్లతో నిండిపోయాయి. మేము ఏమీ అనుకోకుండా ఉంటే భోరుమని ఏడిచేదే. అల్లుడిముఖానికి పత్రిక అడ్డుఉంది. శేషప్పముఖం పక్కకి తిప్పుకుని కళ్లు తుడుచుకుంది. ''పేపరు విశేషాలేమిటోయి?'' అంది. అనవసరపు ప్రశ్న!

కొంగు పరుచుకుని అవతలి పక్కకి తిరిగి పడుకుంది. ఈ సారి అది ఎంతదాచుకోడానికి ప్రయత్నించినా దుఃఖం దాగలేదు. అల్లా పడుకుని ఉండగా ఆమెకు ఎప్పుడు నిద్రపట్టిందో తెలియదు. నేను ఉన్నంత సేపూ అది ఏడుస్తూఉందనే అనుకున్నాను. రైలువేళదాకా అది అల్లాగే నిద్రపోయింది.

నేను లేపాను. 'అరి నీ యమ్మ కడుపు బంగారంగాను'' అంటూ కళ్లు నులుపుకుంటూ లేచింది. రైలు వేళయిందని చెప్పాను. ఆమాట కొంతసేపటివరకూ దానికి అర్థంకాలేదు.

బండివచ్చింది. సామానంతా బండిలో పెట్టుకున్నాడు బండివాడు. అల్లుడువెళ్లి అవతల బండిదగ్గర నిలబడ్డాడు. మా మేనకోడలు అడుగుల్లో అడుగు వేసుకుంటూ తల్లిదగ్గరకు వచ్చింది.

'అయ్యో! తల్లీ. వెళ్లిపోతున్నావా అమ్మా!'

శేషప్ప భోరుమంది. అల్లుడు ఎదురుగా ఉన్నాడన్న సంగతి పూర్తిగా మరిచిపోయింది. వెక్కి వెక్కి చిన్నపిల్లలా ఏడిచింది. ఇంక రైల్లువేళదాటిపోతుందని అల్లుడు తొందర పెట్టినమీదట కూతుర్ని రైలులో ఎక్కనిచ్చింది. బండివెళ్లిపోయినా అది ఏడుపుమాత్రం మానలేదు.

అయితే అప్పుడప్పుడు నాకో ప్రశ్న వస్తూ ఉంటుంది. మనసులో విచారాన్నంతనీ పైకి వదలి వెయ్యడం తప్పా? దానికి నా మనసులో ఒకటే సమాధానం. తప్పుకాకపోయినా సభ్యతకాదు. అయితే అటువంటి పరిస్థితుల్లో నేను ఏం చెయ్యాలి? దానికి మాత్రం నా మనసులో సమాధానంలేదు.